

Ὁ Τίμιος Πρόδρομος καί ἡ χριστιανική συνέπεια

Ἔχουμε πραγματικά συνειδητοποιήσει, ἐμεῖς οἱ Χριστιανοί, πόσο μεγάλη εἶναι ἡ Χάρις τῶν Ἁγίων μας, καί πόσο πλούσια παρέχουν αὐτή σέ ἐμᾶς, τούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς τους, πού ζοῦμε μέσα στούς κόλπους τῆς ἀγίας μας Ἐκκλησίας καί πανηγυρίζουμε στήν μνήμη τους; Καί ἄν συμβαίνει αὐτό μέ ὅλους τούς Ἁγίους μας, πόσο μᾶλλον αἰσθανόμεθα τήν Χάρη καί τήν εὐλογία τοῦ μεγαλυτέρου Ἁγίου ὄλων τῶν ἐποχῶν, τοῦ Τιμίου Προδρόμου καί Βαπτιστοῦ Ἰωάννου! Τοῦ μείζονος τῶν Προφητῶν τοῦ Θεοῦ! Τοῦ Ἁγίου, τοῦ ὁποῖου σήμερα τελοῦμε τήν μνήμη τῆς Ἀποτομῆς τῆς Τιμίας του Κεφαλῆς!

Ὁ Τίμιος Πρόδρομος, ἀδελφοί μου, δέν εἶναι μόνον ὁ μέγιστος Προφήτης καί ὁ μεγαλύτερος σέ ἀξία ὄλων τῶν ἀνθρώπων τῆς Παλαιᾶς καί Καινῆς Διαθήκης, ἀλλά καί ὁ κατ' ἔξοχὴν μάρτυρας τῆς Ἀληθείας περὶ τοῦ Χριστοῦ. Κάτι δηλαδή πού ἰδιαιτέρως καλούμεθα νά προσέξουμε. Εἶναι ἐκείνη ἡ βιβλική μορφή, πού πρόσφερε τή ζωὴ της θυσία στόν Θεό, ἔνεκεν ἀληθείας. Εἶναι ἐκεῖνος πού ἐμπνεύσθηκε στή ζωὴ του ἀπό τήν ἀγάπη πρὸς τόν Θεό καί ἐτελείωσε μαρτυρικά τόν βίον καί τήν πολιτεία του ἀπό τήν ἀγάπη καί τήν δόξα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὅταν μαρτύρησε, δέν ἦταν παρά τριάκοντα μόλις ἐτῶν. Ὅταν ἄλλοι, σύμφωνα μέ τόν Μωσαϊκό νόμο, ξεκινοῦσαν τόν δημόσιο βίον τους, ὁ Ἰωάννης ὀλοκλήρωνε τήν κατά Θεόν μαρτυρία του καταγγέλοντας τήν παρανομία καί ἀθλιότητα τοῦ Ἡρώδου, ὑπεραμνόμενος τῆς ἀληθείας, καί κηρύττοντας τό ἀμετάθετο τοῦ θεϊκοῦ νόμου.

Ἀναμφιβόλως, ἡ αὐστηρή καί συνάμα γλυκεία, λόγω τῆς ἀσκήσεως, προφητική του μορφή, ἀποτελεῖ οὐράνιο φωτοδείκτη πρὸς ὅλους τούς ἀνθρώπους, καί ἰδιαιτέρως πρὸς ἐμᾶς, τούς πιστούς Χριστιανούς. Καί δέν θά μπορούσε νά συμβαίνει διαφορετικά, ἀφοῦ, γιά τούς πιστούς, μετά τόν Χριστό καί τήν Κυρία Θεοτόκο, τά πρότυπά μας εἶναι οἱ Ἅγιοι, καί ἐν προκειμένῳ ὁ ἔνδοξος τοῦ Κυρίου Πρόδρομος καί Βαπτιστής. Ὁ λύχνος τοῦ Φωτός, ὁ ὑπό τῶν Προφητῶν προφητευόμενος νά ἐξαγγεῖλει τήν ἔλευση τοῦ Μεσσία.

Αὐτά βεβαίως σημαίνουν ὅτι δέν ἀρκεῖ ἀπλῶς νά ἰσχυριζόμεθα ὅτι τιμοῦμε ἐπαρκῶς τήν μνήμη του μέ ὅ,τι ἐορταστικῶς καθιερώνεται καί ἐκκλησιαστικῶς ἐπιβάλλεται, μεταξύ δέ αὐτῶν μέ τήν αὐστηρή νηστεία, ἀλλά ἰδίως καί κυρίως ὅτι συνειδητῶς ἀποσκοποῦμε, κατά μίμησιν τοῦ Ἁγίου, στό Ὁρθόδοξο βίωμα. Στήν αὐθεντική εὐαγγελική ζωὴ, ἡ ὁποία ὀπωσδήποτε συνεπάγεται καί ἀσκητικό ἀγῶνα, ἀφοῦ ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἀσκητική.

Ἀγῶνα λοιπόν, ὁ ὁποῖος ἔχει νά κάνει πρωτίστως μέ τόν ἴδιο τόν κακὸ ἑαυτό μας. Καί, ὁμολογουμένως, γιά ὅσους γνωρίζουν ἔστω καί ἐλάχιστα ἀπό τούς κανόνες τῆς ἐν Χριστῷ πνευματικῆς ζωῆς, ὁ ἀγῶνας ἐναντίον τοῦ κακοῦ ἑαυτοῦ μας ἀποτελεῖ ἓνα ἐκ τῶν πλέον σημαντικῶν κεφαλαίων τῆς ἀσκητικῆς ζωῆς τοῦ Χριστιανοῦ. Ὁ καθαρισμὸς ἀπό τήν

ἐμπάθεια, πού περιλαμβάνει τήν κάθαρση ὅλων τῶν παθῶν τῆς ψυχῆς μας, εἶναι ἀπαραίτητος γιά τήν ἀπόκτηση τῆς ὑγείας τῆς ψυχῆς καί ὁ μόνος πού ὀδηγεῖ μέ ἀσφάλεια στόν αἰώνιο προορισμό μας, στήν Βασιλεία δηλαδή τοῦ Θεοῦ.

Ἄς μή λησμονοῦμε δέ, τιμῶντας σήμερα τόν Τίμιο Πρόδρομο, ὅτι ἐπί ἔτη ὀλόκληρα, ἀπό αὐτῆς τῆς παιδικῆς του ἡλικίας, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, μέσα στήν ἔρημο, «μόνος μόνῳ τῷ Θεῷ», προετοιμαζόταν γιά τό μεγάλο του ἔργο. Νά προετοιμάσει τόν κόσμο καί νά μαρτυρήσει τήν ἔλευση τοῦ Μεσσία. Πράγμα πού σημαίνει ὅτι, ἄνευ καταλλήλου ἀσκητικῆς προετοιμασίας, δέν μπορεῖ κάποιος νά εἰσέλθει στήν Βασιλεία τοῦ Θεοῦ. Δηλαδή, χωρίς ἄσκηση κατά τῶν παθῶν, προσευχητική καί μυστηριακή ζωή, μέ ὅ,τι αὐτά συνεπάγονται, πνευματική ζωή ἐνεργουμένη ἀπό τήν Χάρη τοῦ Θεοῦ εἶναι φύσει ἀδύνατον ὁ πιστός νά παρουσιάσει. Εἶναι ἀδύνατον νά παράγει κάποιος τούς ἀνθούς καί κατόπιν τούς ὄρμους καρπούς τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, ἄν δέν καθαρίσει καί καλλιεργήσει πρῶτα τό χερσωμένο χωράφι τῆς ψυχῆς του.

Μέ τίς ἀπαραίτητες αὐτές προϋποθέσεις, ὁ εὐλογημένος Χριστιανός πού ζεῖ ἔτσι, ὀδηγεῖ καί τήν οἰκογένειά του στόν Χριστό, καί ἀναλόγως φυσικά τῶν χαρισμάτων, τῆς ἐν γένει προσωπικότητός του, τῆς πνευματικῆς του καταστάσεως καί τοῦ φωτός τῆς Χάριτος πού δέχεται ἀπό τόν Θεό, γίνεται τό «φῶς τοῖς ἐν σκότει», γίνεται τό φῶς τῶν ἄλλων δηλαδή, στό περιβάλλον του, καί τό «ἄλας τῆς γῆς», στόν περίγυρό του.

Βεβαίως, ἀφοῦ οἱ ἐντολές τοῦ Θεοῦ ἔχουν αἰώνιο καί ἀπόλυτο κῦρος, ὁ ἄνθρωπος πού συνειδητοποιεῖ τί σημαίνει τό ὄνομα «Χριστιανός» χρειάζεται νά εἶναι ἔτοιμος, σέ καθημερινή βάση, γιά τήν ἐφαρμογή τῶν σωστικῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ καί, ἐάν τό καλέσει ἡ ἀνάγκη, ἀκόμη νά δώσει καί αὐτήν τήν ζωή του γιά τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ἀρκετές φορές ἀπαιτεῖ νά δίδεται, ἄν ὄχι τό αἷμα τοῦ μαρτυρίου ἀπό τόν πιστό, πάντως ὅμως τό λευκό μαρτύριο τῆς συνειδήσεως, ὅπως λέει ὁ Ψαλμωδός, ὅτι **«ἐνεκά σου θανατούμεθα ὅλην τήν ἡμέραν, ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς» (Ψαλμ. μγ', 23)**. Δηλαδή, «ἐμεῖς, Κύριε, ἐνεκα τῆς πρός Σέ πίστεώς μας, ὑφιστάμεθα, κατά προαίρεσιν, θάνατον καθημερινῶς, καί εἴμεθα ἔτοιμοι πάντοτε νά ἀποθάνουμε γιά Ἐσένα. Λογίζομεθα σάν πρόβατα συρόμενα στή σφαγή».

Ἀλλά αὐτό τό ἀπόλυτο τῆς ἐφαρμογῆς τῶν ἐντολῶν, τό ὅτι ὀφείλουμε νά τίς τηροῦμε δηλαδή ἕως θανάτου ὑπέρ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, εἶναι πράγμα δύσκολο γιά τόν ὁποιοδήποτε ἄνθρωπο χωρίς τήν συνέργεια τῆς Χάριτος, τῆς βοηθείας δηλαδή τοῦ Θεοῦ. Χρειάζεται δηλαδή ὁ ἄνθρωπος νά τόν βοηθήσει ὁ Θεός γιά νά ἐφαρμόσει τίς ἐντολές Του. Καί τοῦτο ὄχι μόνο μέ τήν ἐννοια τοῦ μαρτυρίου, τό ὁποῖο ἀσυζητητί ἀποτελεῖ δῶρο Θεοῦ στίς ἐκλεκτές ψυχές. Ἀκόμη, ἡ ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ ἀπαιτεῖ, ἐκτός ἀπό τήν συνέργεια τῆς Χάριτος, ὄχι μόνο τήν διάκριση τοῦ καλοῦ καί τοῦ κακοῦ, πού χρειάζεται νά διαθέτει ὁ ἀγωνιζόμενος, ἀλλά

καί νόμιμη ἄθληση ἐκ μέρους τοῦ ἀγωνιζομένου, ἀφοῦ, ὅπως τονίζει ὁ Ἀπόστολος, **«ἐάν δὲ καὶ ἀθλή τις, οὐ στεφανοῦται, ἐάν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ» (Β΄ Τιμ. β΄, 5)**. Δηλαδή, ἐάν κάποιος συμμετέχει σέ πνευματικούς ἀθλητικούς ἀγῶνες, δέν λαμβάνει τόν στέφανον τῆς νίκης ὡς βραβεῖον, ἐάν δέν ἀγωνισθεῖ κατά τρόπον νόμιμον, δηλαδή μέσα στά πλαίσια πού ὀρίζει ἡ Ἐκκλησία (τῆς ὑπακοῆς, τῆς νηστείας, κλπ.).

Ἐντός δηλαδή τῆς Ἐκκλησίας, καί στήν εὐλογημένη ἀτμόσφαιρα τῆς κατά Θεόν ὑπακοῆς στίς ἐπιταγές τῆς Ἐκκλησίας καί σέ πνευματικό ὁδηγό, μαθαίνοντας, προϊόντος τοῦ χρόνου, δι' ἀσκήσεως, τούς νόμους τῆς πνευματικῆς ζωῆς, καί ποδηγετούμενος ἀπό τήν ἐμπειρία τῶν Ἁγίων, τό τέκνον τοῦ Θεοῦ ἀποκομίζει πολύτιμη ἐμπειρία ἀσκήσεως καί προσωπική πείρα τῆς ἐλεύσεως καί ἄρσεως τῆς Χάριτος τοῦ Θεοῦ. Προκόπτει δηλαδή σὺν τῷ χρόνῳ στήν ταπείνωση διὰ τῶν πειρασμῶν, τῶν πτώσεων καί τῶν παρακλήσεων τῆς Χάριτος. Οἱ θεολογικές ἀρετές τῆς Πίστεως, τῆς Ἐλπίδος καί τῆς Ἀγάπης, τίς ὁποῖες ἀποκτᾶ μέ τήν κατά Θεόν ἀσκήση καί τήν ἐργασία τῶν ἐντολῶν, τροφοδοτοῦν τόν **«κρυπτόν τῆς καρδίας ἄνθρωπον» (Α΄ Πέτρ. γ΄, 4)** μέ Χάρη Ἁγίου Πνεύματος. Ἀποτέλεσμα εἶναι ἡ θεοφιλῆς ὑπαρξις νά διαμορφώνεται χριστοειδῶς, μεταβαίνουσα ἀπό δόξης εἰς δόξαν, καί, δίχως ὁ ἀγωνιστής νά τό συνειδητοποιεῖ, γίνεται σιγά-σιγά φῶς γιά τούς γύρω καί παράδειγμα πρὸς μίμησιν. Στό διάβα ἐνός τέτοιου αὐθεντικοῦ πιστοῦ εἶναι ἀλήθεια ὅτι σκορπίζεται ἡ «εὐωδία τοῦ Χριστοῦ» καί ἐκχέεται γύρω του ἡ εἰρήνη, «ἡ πάντα νοῦν ὑπερέχουσα», ἡ ὁποία ἀγκαλιάζει τούς ἀνθρώπους τοῦ περιβάλλοντός του καθοδηγώντας τους στήν προσευχητική δίψα τοῦ Χριστοῦ καί στήν ἐφαρμογή τῆς ἀληθείας τῶν ἐντολῶν Του.

Αὐτό ἀκριβῶς, ἀλλά σέ βιβλικό ἐπίπεδο, σέ ὕψη δυσθεώρητα τῆς Χάριτος, προῖόν ἀναμφίβολο προφητικῆς βιωτῆς καί αἱματηρῆς ἀληθείας, πραγματοποιήθηκε μέ τόν Τίμιο τοῦ Κυρίου Προδρόμο. Ἡ μοναδική του ζωή, ἡ ἀξιοπιστότατη μαρτυρία του τῆς ἐλεύσεως καί παρουσίας τοῦ Χριστοῦ στόν κόσμον καί τό συγκλονιστικό του μαρτύριο ἐμπνέουν, καθοδηγοῦν, εὐλογοῦν καί ἀγιάζουν ὅλες τίς καλοπροαίρετες ψυχές πού ἐμβαθύνουν στόν βίον καί τό πρόσωπο τοῦ Ἁγίου.

Εἶθε ἡ Χάρις τοῦ Τιμίου Προδρόμου, πού ἔλαβε τήν μοναδική μαρτυρία ἀπό τόν ἴδιον τόν Κύριόν μας, ὅπως ἀκριβῶς ψάλλουμε στό Ἀπολυτίκιό του, νά μᾶς συνοδεύει παντοῦ καί πάντοτε, ὥστε νά παραμένουμε ἐδραῖοι καί ἀμετακίνητοι στήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ καί στήν πιστή ἐφαρμογή τοῦ παναγίου θελήματός Του. Ἀμήν.

Ἄρχμ. Ἰωήλ Κωνσταντάρου